

EL LLENGUATGE

8.12.77

Verbs en lloc de noms

La funció dels noms és simplement designar els éssers i les coses. Per això els noms es poden usar en una gran diversitat de casos fora del context d'una oració, com a mer element de designació del lloc on figuren inscrita, en rètols, plaques, com a títols de llibres i revistes, denominacions socials, anuncis d'actes, etc. Així, si a l'entrada d'un poble hi ha un rètol que diu, simplement, Santa Maria de Vilalba, entenem perfectament que es tracta del nom d'aquell poble; si a la porta d'una dependència hi ha inscrita la paraula «Direcció», sabem, amb aquesta sola indicació, a què es destina aquella dependència i, anàlogament, inscripcions com «Entrada» o «Sortida» són explícites del tot. La funció dels verbs, en canvi, és formar oracions amb les quals expressem els nostres pensaments. El seu ús exigeix optar per una de les diverses formes que componen la conjugació i, sovint, la companyia imprescindible d'uns determinats complements. Per tant, tenen de fet, una menor capacitat que els noms com a mera funció indicativa. A la porta del despatx on diu «Direcció» no pot dir «Dirigeix» (i ningú, tampoc, no tindrà la idea d'inscriure-hi la frase «Aquí hi ha el qui dirigeix l'empresa»). On diu «Entrada» no pot pas dir «Entren». Pot dir, és clar, «Entreu» o «No entreu», però això ja ultrapassa el valor de simple indicació.

Això és el que no volen entendre els qui s'eniesten a recórrer a formes verbals en lloc de noms en programes, impresos, anuncis, prospectes, articles i reportatges, quan es tracta d'indicar, simplement, la persona o l'entitat que ha de tenir cura, o que n'ha tinguda, d'allò que s'anuncia o que s'ha realitzat. Inscripcions com «Escriu: N N», «Compagina: P P», «Dirigeix: R M», «Imprimeix: Gràfiques X», «Organitza: Empresa Z», que tant abunden al material gràfic actual, són més híbrides que una mula, perquè no són ni simples indicacions ni arriben a constituir autèntiques frases. Els verbs hi usurpen el lloc dels substantius, però, esclaus de les seves característiques gramaticals; hi figuren en present indicant, molt sovint, accions passades o futures, i, especialment, es ressenten de la manca dels complements necessaris. Seria bo, per tant, que hom es decidís a prescindir d'aquestes fórmules d'una vegada. Es pot optar per una oració de debò —Dirigirà l'orquestra el mestre M—, per un substantiu —Organització: Empresa Z. Text: M M— i, també, en buete darrer cas, el dels treballs per la firma de l'autor al peu de l'escriu.

ALBERT JANE